

HORES SALVATGES

Jordi Sierra i Fabra

29

COL·LECCIÓ LA MOTO - | | | | | | | | | |

El silenci pesava com una llosa.

Silenci vespertí, d'urbanització buida, de pau forçada i calma carregada de mals presagis, de recolliment i estudi, fins i tot de culpa, per no haver-s'hi escarrassat més al llarg dels mesos anteriors.

Sí, la culpa també era un pes silenciós.

Aprendria a última hora tot el que no sabia o recuperaria en una exhalació genial el que havia oblidat?

L'Aureli va fer espetegar la llengua.

Va alçar els ulls del llibre i va mirar la paret, els presatges, els vells videojocs, els compactes d'un altre temps, els llibres que havia llegit, la capsa dels records essencials...

Si s'encasquetava els auriculars i escoltava música, era pitjor. No es concentrava. Començava a taral·lejar la cançó, o a xiuxiuejar-ne la lletra, i l'esperança de ficar-se amb els cinc sentits en allò altre se n'anava en orris. L'únic que tenia era el silenci, el maleït silenci, l'odiós silenci.

El paio que havia *inventat* la selectivitat era un torcollons rebesnet dels antics inquisidors.

Torturar la gent amb un únic examen, de la nota del qual depenia estudiar una cosa o una altra, marcant així el futur amb ferro roent, era sadisme.

I a sobre, a curt termini, hi havia la possibilitat de passar un bon o un mal estiu.

–Vinga, nano –es va dir, intentant donar-se ànims.

Un minut. Dos. Tres.

Els nombres, les equacions, les paraules van començar a dansar al voltant dels seus ulls. No aconseguia atrapar-los. El tres era un vuit; el sis, un cinc, i en lloc de llegir *lipotímia* llegia *linotípia*. Encara no feia calor, però va començar a suar.

Va tenir un atac de pànic.

–Només faltava això –es va plànyer ell angoixat, tancant els ulls.

Va recórrer a la Tessa.

Era el millor per calmar-se.

La Tessa.

La seva Tessa.

O gairebé.

Els seus companys deien que no era guapa, però a ell li semblava un àngel. Llavis preciosos, ulls de somni, nas recte, cabells llargs i molt negres, pit mesurat, mans suaus, ungles cuidades, una mica pleneta però compensada per totes les seves corbes...

I el seu somriure.

La seva tendresa.

L'únic inconvenient era que la Tessa ho aprenia tot sense esforç.

Per a ella la selectivitat no era res, un últim pas que superaria gairebé sense esforç. Aconseguiria la millor nota i triaria la carrera que li agradava. Que els agradava a tots dos. I si la Tessa ho aconseguia i ell no... Adeu al seu somni d'estudiar junts i així tenir-la a prop.

L'Aureli va obrir els ulls, va allargar la mà dreta i, del calaix superior de la seva taula d'estudi, en va treure la foto de la Tessa.

La foto que més li agradava.

Un primer pla ple de vida, feliç.

Tots els seus somnis eròtics naixien i morien en aquella imatge celestial aconseguida tot just tres mesos abans, quan decididament va comprendre que n'estava enamorat i es va disposar a conquerir-la amb tota l'ànima, passant olímpicament del que diguessin els altres.

Només li faltava demanar-li si volia que fossin nòvios.

Nòvios.

Una parauleta estranya que sempre li havia semblat antiquada, però que ara...

Bé, tothom donava per fet que ja estaven enrotllats, però faltava la cirereta, el punt final, el clímax sense retorn. Potser una declaració formal, en tota regla.

«Tessa, t'estimo i vull que siguem nòvios.»

Fort, fort, fort.

Es va posar la foto al davant, repenjada als llibres, perquè li servís d'estímul en la seva lluita.

Va ser pitjor.

Si la mirava, li bategava el cor, i la suor li augmentava al mateix ritme que el vertigen emocional. Un cavall de *rodeo* fent salts amb ell al damunt, sense cap possibilitat d'aguantar els vuit segons de rigor.

L'Aureli es va rendir i es va aixecar de la cadira.

Primer de tot es va moure per l'habitació com un lleó engabiats. Després, va anar cap a la finestra i la va obrir. El carrer mal il·luminat pels fanals, massa distants entre si; les cases buides, amb els llums apagats; cap cotxe o moto circulant. Vivia en una urbanització gairebé morta durant nou mesos a l'any. Al cap d'uns dies s'aniria omplint gradualment. L'eixam dels qui la utilitzaven com a segona residència tornaria per començar a preparar l'estiu. En primer lloc, la revetlla de Sant Joan. Després, la majoria de mares o avis amb nens petits s'hi quedarien, tot esperant el juliol i l'agost. Els pocs residents fixos eren jubilats que amb prou feines sortien de casa i, com a màxim, a les nou del vespre ja es ficaven al llit o abaixaven les persianes per aïllar-se encara més. El poble era a un quilòmetre. Una passejada.

Bé, ell en deia poble. D'altres, eufemísticament, ciutat petita.

La Tessa vivia al poble.

Per això era tan important anar a la universitat.

Fer el salt a Barcelona, tots dos.

De la finestra estant va mirar la taula, els llibres, la seva responsabilitat.

Ho va odiar tot.

Qui havia dit que la vida era molt senzilla però la complicaven les persones?

Algú que, sens dubte, era llest.

En aquell precís instant va sonar el telèfon.

No el seu, el mòbil, des del qual podia respondre a qualsevol lloc, sinó el fix, el de la casa.

Va saber que eren els seus pares sense necessitat d'apropar-s'hi i comprovar el número entrant a la pantalla. Els seus pares, que havien anat a passar el cap de setmana a París, amb la seva germana, gràcies a l'AVE.

A ell, París li importava un rave, i més viatjant amb ells, però hauria fet el que fos per ser-hi i no haver de cremar-se les celles estudiant.

Si trigava a contestar, sospitarien, de manera que va sortir de la seva habitació a correuita per dirigir-se a la planta baixa, entrar a la sala i agafar el telèfon sense fil. Molt hàbils. Trucant al fix s'asseguraven que estigués estudiant, sense necessitat d'haver de preguntar-li on era.

Quan va alçar l'aparell i va despenjar, se sentia furios.

Abans que ell o ella pogués parlar, va dir:

–Controlant, eh?

Era la seva mare.

–Ai, fill, com ets! –va protestar la dona–. Només trucava per dir-te que estem bé.

–Ui, estava tan preocupat per vosaltres! –va replicar ell, posant-se encara més irònic–. Tres pagerols enmig d'aquella colla de salvatges parisencs... Ja us heu refugiat a l'hotel?

–Aureli!

–No et sento! Espera, que abaixo la música i els dic a tots que callin!

–Aureli!

Va esclafir una riallada i es va resignar.

–Entesos –va dir allargant la segona vocal.

–Que n'ets, de...

–M'estàs tallant el rotllo –li va advertir–. Després em costa concentrar-me. Vinga, què feu?

La seva mare es va calmar.

–Doncs res, estem passejant pels *champselisés* –va respondre ella, pronunciant-t’ho d’una tirada i amb una pèssima entonació francesa–. Ja hem sopat, perquè això és Europa i aquí se sopa abans, no com a Espanya. Fa una nit molt agradable –va prosseguir la seva mare, començant a exposar-li el programa d’activitats–. Hem vist aquella torre, i mira que n’és, de car, pujar-hi, per l’amor de Déu, però ja que hi som... I també hem estat al Museu del Lou... Luv... Bé, aquell que és tan famós. Que per cert, la *Mona Lisa* aquella... Què vols que et digui. No veig pas que n’hi hagi per a tant. A ta germana li ha encantat el barri dels artistes, Mont... *Monmatre*, no? –va continuar sense esperar cap rectificació–. Demà anirem a Versalles i...

Es va apartar el sense fil de l’orella. Podia anar al bany, tornar, i ella seguiria parlant al seu aire.

El seu gran viatge a París.

Tota la vida somiant-hi.

–...I tu ja has sopat? –va sentir que li preguntava de cop i volta, com a cloenda de les seves explicacions.

–Encara no.

–A veure què menges, eh?

–Mama, el que em vas deixar a la nevera, què vols que mengi?

–Si és que no sé per què t’havies de quedar sol –es va plànyer ella.

–Perquè-tinc-la-selectivitat –li va recordar ple de paciència–. Si suspenc, em muntareu un ciri. I a més, esteu més bé sense mi.

–Ai, calla! –Va semblar que es posava a parlar o a discutir amb algú i va canviar el to per dir:– Et passo el teu pare, que et vol dir alguna cosa.

L'Aureli va tancar els ulls.

La veu del seu pare es va fer sentir.

–Aureli.

–Hola, papa.

–Escolta, només et volia dir que no et passis les nits estudiant, entesos? Dorm. És millor estar descansat.

–Que sí, que ja m'ho vas dir.

–Doncs t'ho recordo. A mi no em servia de res, era pitjor. T'ho dic per experiència.

No s'imaginava el seu pare, amb disset anys, estudiant i cremant-se les celles abans dels exàmens, nerviós, prenent cafè...

–Tranquil.

Quan estava tranquil un pare amb un fill adolescent?

–I demà...

–Papa –el va interrompre–. Voleu penjar i deixar-me en pau? Us costarà més el telèfon que el viatge.

Va tocar-li el punt feble.

El seu pare sempre repassava les factures fins a l'últim cèntim.

–Qualsevol cosa, truca'ns, d'acord?

Ni boig.

–D’acord –va contestar submís.

–Doncs vinga, un petó.

–*Ciao*, papa. –Va recordar que eren a París i l’hi va dir en francès:– *Au revoir*.

Va tallar la comunicació abans que se’ls acudís passar-li també la seva germana, tot i que això era improbable.

Una germana petita, de tretze anys, esbojarrada, histèrica i saberuda, era el pitjor del món.

Superada la *prova*, l’Aureli es va omplir els pulmons d’aire, va deixar el sense fil al suport i va tornar a l’habitació pujant l’escala a poc a poc, un esglaó rere l’altre, pensatiu. En entrar-hi va anar a tancar la finestra, que encara era oberta, i llavors va sentir la remor al carrer.

Més que una remor, un petit brogit que ressonava enmig del silenci de la nit.

Va treure el cap i les va veure.

Dues motos, potents, grosses, circulant a una velocitat molt moderada, l’una davant i l’altra darrere d’un cotxe tot terreny de grans proporcions.

El soroll provenia de les motos.

El cotxe no semblava que en fes gens.

Anaven de dreta a esquerra, circulant tan a poc a poc pel carrer, que era com si l’escena es produís a càmera lenta. En passar per davant de casa seva, l’Aureli es va adonar que tant els conductors de les motos com el del cotxe i el seu acompanyant buscaven alguna cosa.

Examinaven els petits xalets i els seus jardins.

L'home que anava al volant del tot terreny va mirar el noi.

La llum del carrer el va tocar de biaix.

Calb, bigoti, masclet, un braç musculós ple de tatuatges sortint per la finestreta.

Ulls ombrívols.

Sense saber gaire bé per què, l'Aureli va sentir un calfred.

Va romandre a la finestra, quiet, mentre els tres vehicles es perdien a la seva esquerra, amb la seva marxa lenta i l'aspecte de voltors nocturns.

No va deixar d'observar l'estranya comitiva fins que la resplendor dels fars i la remor dels motors es van perdre a la llunyania, a l'esquena de casa seva. Tot seguit va tancar la finestra per evitar que s'esquitllés a dins algun insecte atret per la llum, i va tornar a la taula.

Un tot terreny i dues motos grosses?

Allà?

I circulant tan a poc a poc, com si...?

Era el que faltava per arrabassar-li l'escassa concentració que li quedava. Un fet tan insòlit com aquell. La urbanització era com la Lluna i aquella trepa tenien pinta de tot menys d'exploradors.

Tot i que, sens dubte, no semblava probable que fossin lladres de xalets, perquè amb el soroll que feien...

Va comptar fins a tres, va repenjar els colzes a la taula i va enfonsar la cara entre les mans. Els ulls li van caure com pedres sobre el llibre, i com pedres

s'hi van quedar, incapaços de moure's entre les línies, mancats d'energia per assimilar res.

Un pes pitjor que la força de la gravetat el va estirar cap avall.

El va arrossegar a un forat negre situat a la part més profunda de la seva ment.

–Craix! –va exhalar.

Com podria estudiar així?

Amb l'entusiasme d'un mosquit enmig del desert.

Es va posar una mà a la boca i se la va mossegar. Amb força. Més que res era ràbia, frustració i desesperació. La selectivitat era una loteria, i malgrat que ell tenia fama d'afortunat, no sempre se sortia amb la seva. Potser havia exhaurit tota la seva sort amb la Tessa.

Necessitava una coca-cola, per allò de la cafeïna i tota la pesca.

Va tornar a aixecar-se de la cadira, va baixar a la planta inferior i es va encaminar cap a la cuina. Ni tan sols tenia gana, i encara menys per menjar-se el que li havia deixat la seva mare preparat en diversos tàpers, sopes i altres coses *saludables*. Cap pizza. Cap hamburguesa que es pogués preparar amb mostassa sobreixint pertot arreu. Si volia alguna cosa així, havia d'anar al poble, i si a ella se li acudia tornar a trucar...

Quan anava a pujar amb el refresc, va tornar a sentir la remor.

El brogit sord de les motos.

Es va precipitar cap a la finestra de la sala, la que donava al jardí per la part del davant.

I va veure de nou les bèsties de dues rodes, passant a poc a poc pel carrer, encara més a càmera lenta que abans.

La diferència era que, ara, el tot terreny no anava al mig, havia desaparegut.

Els dos homes es desplaçaven a peu, un per cada vorera, i s'abocaven als jardins de les casetes unifamiliars. La distància entre les dues motos era d'uns quinze metres.

El paio calb d'ulls ombrívols, amb bigoti, masclet i tatuatges al braç, examinava en aquell moment el jardí de casa seva des del reixat de l'entrada. A més de tot el que havia vist d'ell la primera vegada, abocat a la finestreta del cotxe, l'Aureli va observar-ne ara la resta, la seva considerable envergadura, l'enorme mida dels braços, treballats a fons en un gimnàs, la musculatura sobresortint-li per l'ajustada samarreta que formava una segona pell.

El de l'altra vorera, si no era el seu germà bessó, ho semblava.

L'Aureli es va quedar mut.

L'home va alçar el cap. Va mirar cap amunt. El llum de l'habitació estava encès. Va restar quiet uns segons i en acabat va dir alguna cosa a l'altre. Una cosa que no podia sentir amb les finestres de la sala tancades. El segon home s'hi va acostar i també va mirar cap amunt. La discussió, o el que fos, no va durar gaire.

Van continuar caminant.

Sí, buscaven alguna cosa, però què?

Se'ls havia escapat el gos?

Feien pinta de tot menys de tenir gos, però...

L'Aureli va fer un glop de coca-cola, que encara tenia a la mà, i va tornar a l'habitació. El primer que va fer va ser apagar-ne el llum. Després es va acostar a la finestra.

La resplendor dels fars de les motos s'allunyava, aquest cop per la dreta.

Gairebé va cridar de l'ensurt en sonar-li el mòbil.

La Tessa.

Es va alegrar de la trucada.

–Hola –li va dir dolçament.

–Hola –va respondre ella–. Què fas?

–Estudiar, què vols que faci?

–Jo ja he dit prou –va replicar ella a través del telèfon, amb un sospir que semblava més aviat un huracà–. No vull passar la nit en blanc estudiant només per obligació. Passo.

–Però si a tu no et cal.

–Ja, sí, entesos. Tu també? –es va empipar–. Quina mania que teniu de pensar que tinc memòria fotogràfica o una cosa així! Ja m'agradaria!

–Però treus bones notes.

La Tessa va passar del tema.

–Escolta –va dir–, hem quedat uns quants a casa de l'Àgueda, per desintoxicar-nos. T'hi apuntes?

L'Aureli va sentir dues emocions contradictòries. La primera, d'alegria. La Tessa li proposava sortir, gairebé escapar-se, pràcticament passar la nit junts! La segona va ser de frustració, perquè no se'n podia anar i jugar-se-la amb els seus pares si tornaven a trucar, tot i que potser al cap d'una hora o dues, quan a París ja se n'haguessin anat a dormir...

–No siguis dolenta, va –va rondinar.

–No soc dolenta. Només t'ho dic. –El to era d'allò més natural: ni ansiós, ni de noia enamorada, ni...– No vull que demà te n'assabentis i em facis un numeret per no haver-te avisat.

–Jo mai no t'he fet cap numeret.

–Bé, t'animes o què? És divendres nit. El que no hagi estudiat abans no ho estudiaràs miraculosament aquest cap de setmana. I d'aquí a dilluns...

–Això és el que m'acaba de dir el meu pare.

–T'ha trucat per telèfon?

–Sí.

–Déu meu, com controlen!

–Estic atrapat, Tessa –va dir ell, estrenyent el puny de la mà lliure amb ràbia–. Necessito aquesta nota.

–Entesos, jo ja t'ho he dit i he complert. Tens la moto, no?

–Sí.

–Doncs si t'escapes o t'hi decideixes, genial. Hem quedat més o menys d'aquí a una hora.

–Intentaré passar-m'hi una estona.

–Vinga, sí; anima't, home.

Semblava que ara el to era més... suplicant?

Volia dir: «Anima't, que després serà genial», «Vine, que ens farem petons fins que ens facin mal els llavis» o alguna cosa semblant?

–Vindré, sí –va claudicar.

–D'acord –va ser la breu resposta de la Tessa.

Quan anava a dir-li que si suspenia seria culpa seva, però que es moria de ganes de veure-la, va sonar el timbre de la porta.

Clar, audible, vibrant, escampant ecos per tota la casa.

Fins i tot el va sentir ella.

–Que esperes algú? –li va preguntar la Tessa.

–No –va contestar l'Aureli, alçant les dues celles.

–Has demanat una pizza?

–Tampoc.

–Doncs ja m'explicaràs. No deies que estava tot mort?

El noi ja era a la porta de l'habitació. No va tornar a encendre el llum. Va baixar l'escala a les fosques. El nou cop de timbre va ressonar encara més que l'anterior.

No era el de la casa, era el del reixat.

–Escolta, ens veiem després –es va acomiadar.

–Entesos, senyor misteriós.

–Tessa...

Ella ja havia penjat.